Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
G. HOGAN
представено на 14 януари 2020 година[1]

Дело C-19/19

État belge
срещу
Pantochim SA, в производство по несъстоятелност

(Преюдициално запитване, отправено от Cour de cassation (Касационен съд, Белгия)

„Преюдициално запитване — Директива 76/308/ЕИО — Взаимна помощ при събиране на вземания —Директива 2008/55/ЕО — Членове 6 и 10 — Директива 2010/24/ЕС — Член 13, параграф 1 — Прихващане на данъчно вземане, събирано за сметка на запитващата държава членка, с данъчно задължение на запитаната държава членка — Качество на събираното вземане — Тълкуване на термина „привилегия“

I. Въведение

1. Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, параграф 2 и член 10 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при изплащането на вземания, произтичащи от операции, представляващи част от системата за финансиране на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, както и от селскостопански такси и мита[2], и на член 6, втора алинея и член 10 от Директива 2008/55/ЕО на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки[3].

2. Запитването е отправено в рамките на спор между État belge (белгийската държава) и Pantochim SA, в производство по несъстоятелност. По същество поставените въпроси се отнасят до това дали данъчно вземане на Pantochim към белгийската държава може да бъде прихванато с вземане на германската държава за данък върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) към същото дружество. За събирането на разглежданото вземане германската държава е поискала помощта на белгийската държава на основание на Директива 76/308, така както е транспонирана в белгийското право.

3. Преди да се върна към фактите по случая, е необходимо да изложа релевантните правни разпоредби.

1 Език на оригиналния текст: английски.

2 ОВ L 73, 1976 г., стр. 18; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 1, стр. 35.

3 ОВ L 150, 2008 г., стр. 28.

II. Правна уредба

A. Правото на Европейския съюз

1. Директива 76/308

4. В първоначалната си редакция член 6 от Директива 76/308 гласи:

„1. По молба на органа, подаващ молбата, и в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими по отношение на [събирането] на подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата, последният [събира] вземанията, които са предмет на инструмента, позволяващ тяхното изпълнение.

2. За тази цел всяко вземане, във връзка с което се подава молба за [събиране], се счита за вземане на държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата […]“.

5. В първоначалната си редакция член 10 от Директива 76/308 гласи:

„Вземанията, подлежащи на [събиране], не се обслужват с преференции в държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата“.

2. Директива 2008/55

6. Съображение 1 от Директива 2008/55 гласи:

„Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 г. относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки е била неколкократно и съществено изменяна. С оглед постигане на яснота и рационалност посочената директива следва да бъде кодифицирана“.

7. Член 6 от Директива 2008/55 гласи:

„По молба на органа, подаващ молбата, и в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими по отношение на [събирането] на подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата, последният [събира] вземанията, които са предмет на инструмента, позволяващ тяхното изпълнение.

За тази цел всяко вземане, във връзка с което се подава молба за [събиране], се смята за вземане на държавата членка по местонахождение на органа, получаващ молбата […]“.

8. Член 10 от Директива 2008/55 гласи:

„Независимо от разпоредбите на член 6, втора алинея, вземанията, подлежащи на събиране, може и да не се ползват с привилегиите, предвидени за подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на запитвания орган“.

3. Директива 2010/24/ЕС

9. Директива 2008/55 е отменена, считано от 1 януари 2012 г., с член 29 от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки[4].

10. Член 10, параграф 1 от Директива 2010/24 гласи:

„По искане на запитващия орган запитаният орган събира вземания, които са предмет на инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка“.

11. Съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2010/24:

„За целите на събирането на вземане в запитаната държава членка всяко вземане, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка, освен ако в настоящата директива не се предвижда друго. Запитаният орган използва правомощията и процедурите, предвидени по силата на законовите, подзаконовите или административните разпоредби в запитаната държава членка, приложими спрямо вземания по същия данък или такса или, при липса на такъв/такава, спрямо вземания по подобен данък или такса, освен ако в настоящата директива не се предвижда друго.

[…]

Запитаната държава членка не е задължена да предостави на вземанията на други държави членки привилегиите, които предоставя по подобни вземания, възникнали на нейна територия, освен ако съответните държави членки са постигнали споразумение в друг смисъл или ако в законодателството на запитаната държава членка е предвидено друго. Държава членка, която предоставя привилегии на вземанията на друга държава членка, няма право да откаже да предостави същите привилегии на същите или сходни вземания на други държави членки при същите условия.

[…]“.

12. Член 13, параграф 5 от Директива 2010/24 гласи следното:

„Без да се засягат разпоредбите на член 20, параграф 1, запитаният орган прехвърля на запитващия орган събраните по вземането суми, както и лихвата, посочена в параграфи 3 и 4 от настоящия член“.

Б. Белгийското право

13. Член 12 от Loi du 20 juillet 1979 concernant l’assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certaines cotisations, droits, taxes et autres mesures (Закон от 20 юли 1979 г. за взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки) (*Moniteur belge*, от 30 август 1979 г., стр. 9457, наричан по-нататък „Законът от 20 юли 1979 г.“) предвижда:

„Запитаният белгийски орган събира вземанията, във връзка с които е отправено искане от запитващия чуждестранен орган, по реда, предвиден за възникналите в Кралството вземания“.

4 ОВ L 84, 2010 г., стр. 1.

14. Член 15 от този закон гласи:

„Подлежащите на събиране вземания не се ползват с привилегии“.

15. Член 334 от Loi-programme du 27 décembre 2004 (Програмен закон от 27 декември 2004 г.) (*Moniteur belge*, от 31 декември 2004 г., стр. 87006), в редакцията му в сила до 7 януари 2009 г., гласи:

„Всяка сума, подлежаща на възстановяване или на изплащане на данъчнозадължено лице […], може без формалности да се прихваща от компетентния служител […] с данъци върху доходите, с приравнени на тях данъци, с данък върху добавената стойност, […] когато последните не са били оспорени или вече не се оспорват.

Предходната алинея се прилага и в случаите на запор, прехвърляне, конкуриращи се вземания или производство по несъстоятелност“.

16. Член 334, параграф 1 от Програмния закон от 27 декември 2004 г., след изменението му с член 194 от loi-programme du 22 décembre 2008 (Програмен закон от 22 декември 2008 г.) (*Moniteur belge*, от 29 декември 2008 г., стр. 68649) и преди изменението му с loi du 25 décembre 2016 (Закон от 25 декември 2016 г.), в приложимата към фактите редакция от 8 януари 2009 г., гласи:

„Всяка сума, подлежаща на възстановяване или на изплащане на дадено лице, […] при прилагането на данъчните закони, които попадат в обхвата на компетентността на Service public fédéral Finances (Федерална публична служба „Финанси“) или по силата на които събирането се извършва от тази Федерална публична служба „Финанси“ […], може без формалности и по усмотрение на компетентния служител да се прихваща със суми, дължими от това лице съгласно съответните данъчни закони, или с данъчни или други вземания, събирани от Федерална публична служба „Финанси“ […]. Прихващането е допустимо само за неоспорения размер на вземането към това лице.

Предходната алинея се прилага и в случаите на запор, прехвърляне, конкуриращи се вземания или производство по несъстоятелност“.

III. Спорът в настоящото производство и преюдициалните въпроси

17. Pantochim е акционерно дружество, срещу което е открито производство по несъстоятелност с решение от 26 юни 2001 г. на Tribunal de commerce de Charleroi (Търговски съд Шарлероа, Белгия). В хода на това производство по несъстоятелност Pantochim изцяло погасява привилегированото вземане за ДДС, дължимо към белгийската държава.

18. В производството по несъстоятелност белгийската държава също така обявява дължимо към германската държава вземане за ДДС в размер на 634 275,50 EUR, ведно с лихвите. Това конкретно вземане за ДДС (наричано по-нататък „германското вземане за ДДС“) е включено в списъка на предявените вземания като хирографарно вземане. От преюдициалното запитване изглежда, че за събирането на разглежданото вземане за ДДС германската държава е поискала помощ на основание на Директива 76/308, така както е транспонирана в белгийското право.

19. Поставеният понастоящем въпрос възниква, тъй като Pantochim има значително по размер данъчно вземане към белгийската държава. Когато белгийската държава посочва, че възнамерява да прихване данъчното си задължение към Pantochim с германското вземане за ДДС на основание член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г., синдиците на Pantochim завеждат дело срещу нея. Tribunal de première instance du Hainaut, division Mons,

Belgique) (Първоинстанционен съд Ено, отделение Монс, Белгия) решава, че белгийската държава няма право да извършва прихващане на разглежданите задължения. Във въззивното производство Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс, Белгия) с решение от 27 юни 2016 г. потвърждава първоинстанционното решение и осъжда белгийската държава да заплати на Pantochim сумата от 502 991,47 EUR, ведно с лихвите.

20. Тогава белгийската държава подава касационна жалба пред Cour de cassation (Касационен съд, Белгия). Тази държава счита, че Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) е нарушил, наред с другото, член 6, параграф 2 от Директива 76/308, като ѝ е попречила да събере вземането на германската държава като свое. Освен това белгийската държава не смята, че прихващането на задължения съгласно член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г. представлява „привилегия“ по смисъла на член 10 от Директива 76/308.

21. Този съд откроява редица констатации на Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс), които са оспорени от белгийската държава.

22. На първо място, Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) приема, че „член 334 [от Програмния закон] не изключва изрично разпоредбите на Гражданския кодекс относно прихващането“, които предполагат „наличието на две насрещни задължения […], които трябва да съществуват между едни и същи лица, действащи в едно и също качеството“. Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) уточнява, че „дори вземането на германската държава да може да бъде събрано като вземане на белгийската държава, то си остава вземане на германската държава“ и съответно, че „прихващане по силата на закона не е възможно, тъй като няма насрещни задължения между едни и същи лица, доколкото белгийската държава иска да прихване задължението си към [дружеството Pantochim] със задължението [на дружеството Pantochim] към германската държава“. Този съд посочва освен това, че „дори данъчното прихващане да може да се счита за *sui generis* прихващане“, член 334 от Програмния закон все пак „не разпростира механизма на прихващане към вземания, различни от тези на белгийската държава“.

23. От друга страна, Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) смята, че разпоредбите на директивите не променят горното, тъй като, макар да „предвиждат, че вземанията, във връзка с които се иска помощ, се събират като вземания на запитаната държава и по същия начин“, „въпросните вземания се ползват с привилегиите на възникналите в държавата членка по местонахождение на запитания орган подобни вземания само ако законодателството на тази държава или споразумение между запитаната и запитващата държава предвижда това“. Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) допълва, че „доколкото не е дефиниран в директивата, терминът „привилегия“ трябва да се разбира в обичайния си смисъл на предимство или прерогатив“.

24. При тези условия Cour de cassation (Касационният съд) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли разпоредбата, съгласно която вземането, във връзка с което се подава молба за събиране, „се смята за вземане на държавата членка по местонахождение на [запитвания орган]“, както е предвидена в член 6, [втора алинея] от Директива [2008/55], който заменя член 6, параграф 2 от Директива [76/308], да се тълкува в смисъл, че вземането на запитващата държава се приравнява на вземане на запитаната държава, така че вземането на запитващата държава придобива качеството на вземане на запитаната държава?

2) Как трябва да се тълкува терминът „привилегия“, който се съдържа в член 10 от Директива [2008/55], а преди кодификацията — в член 10 от Директива [76/308]: като преференциално право на предпочтително удовлетворение на вземането пред други вземания в случай на

няколко конкуриращи се вземания или като всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на няколко конкуриращи се вземания?

3) Трябва ли да се счита за привилегия по смисъла на член 10 от посочените директиви възможността на данъчния орган да извърши при условията, предвидени в член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г., прихващане в случай на няколко конкуриращи се вземания?“.

IV. Производството пред Съда

25. Писмени становища представят Pantochim, белгийското и испанското правителство, както и Европейската комисия. Съдът решава да разгледа делото без провеждане на съдебно заседание.

V. Анализ

A. Предварителни бележки:

26. В своите преюдициални въпроси, отправени до Съда, Cour de cassation (Касационният съд) цитира определени разпоредби от Директива 76/308 и Директива 2008/55. Не се споменава Директива 2010/24. Преди да разгледам отправените въпроси, считам, че е необходимо да определя коя директива е приложима ratione temporis. Това е важно, тъй като има известни различия в текста на член 6, параграф 2 от Директива 76/308, на член 6, втора алинея от Директива 2008/55 и на член 10, параграф 1 от Директива 2010/24, както и на член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24, въпреки че те, разбира се, са еквивалентни по обхват. Това обаче не може да се каже за член 10 от Директива 76/308[5], член 10 от Директива 2008/55 и член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24[6].

27. В точка 20 от решение от 1 юли 2004 г., Tsapalos и Diamantakis (C-361/02 и C-362/02, EU:C:2004:401) Съдът приема, че след като Директива 76/308 урежда само признаването и изпълнението на някои категории вземания, възникващи в друга държава членка, без да съдържа правила за възникването или обхвата на тези вземания, разпоредбите ѝ трябва да се разглеждат само като процесуални норми. По мое мнение тази констатация на Съда важи и по отношение на Директива 2008/55 и Директива 2010/24.

28. Следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика процесуалноправните норми се считат по правило за приложими към всички съдебни спорове, висящи към момента на тяхното влизане в сила, за разлика от материалноправните норми, които обикновено се тълкуват като неприложими към заварени при влизането им в сила положения[7].

5 В първоначалната си редакция.

6 Съдът вече е уточнил в точка 72 от решение от 29 април 2004 г., Комисия/Съвет (C-338/01, EU:C:2004:253), че „що се отнася до член 10 от Директива 76/308, който е предвиждал, че вземанията, подлежащи на събиране, не се обслужват с преференции в държавата членка по местонахождението на запитвания орган, в изменената си редакция съгласно [Директива 2001/44/ЕО на Съвета от 15 юни 2001 година за изменение на Директива 76/308 (ОВ L 175, 2001 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 14, стр. 148)], този член гласи, че такива вземания може и да не се ползват с привилегиите, предвидени за подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на запитвания орган. Такова *изменение представлява съществена промяна в режима на вземанията, попадащи в обхвата на Директива 76/308*, доколкото е равносилно на отпадане на приложимия дотогава принцип, че такива вземания не се ползват с преференции в запитаната държава членка“. Курсивът е мой.

7 Решение от 1 юли 2004 г., Tsapalos и Diamantakis (C-361/02 и C-362/02, EU:C:2004:401, т. 19). В точка 42 от становището си Комисията отбелязва, че тъй като преюдициалното запитване не посочва датата на направеното от германската държава искане за събиране на вземане, не е възможно да се определи коя от трите директиви е приложима към случая по главното производство. Pantochim и белгийското и испанското правителство се позовават както на Директива 76/308, така и на Директива 2008/55.

29. Член 29 от Директива 2010/24 предвижда, че Директива 2008/55 се отменя, считано от 1 януари 2012 г., и че позоваванията на отменената Директива 2008/55 се считат за позовавания на Директива 2010/24[8]. Директива 2010/24 не предвижда никакъв преходен режим.

30. Ето защо считам, че Директива 2010/24, а не Директива 76/308 или Директива 2008/55, се прилага по отношение на производството, което понастоящем е висящо пред запитващата юрисдикция.

Б. Първи въпрос

31. С първия си въпрос запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24, който предвижда, че „всяко вземане, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка“, трябва да се тълкува в смисъл, че вземането на запитващата държава членка (в случая Германия) придобива качеството на вземане на запитаната държава членка (в случая Белгия).

32. Съгласно постоянната съдебна практика Директива 76/308 установява общи правила относно взаимопомощта, за да гарантира събирането на вземания, свързани с някои мита и някои налози и данъци[9]. Тази констатация важи и за Директива 2010/24[10]. Наистина Директива 2010/24 цели да разшири обхвата на Директива 76/308, кодифицирана с Директива 2008/55, така че да включва вземания, които по-рано не са били предмет на тези директиви, за да осигури по-добра защита за финансовите интереси на държавите членки и неутралност на вътрешния пазар и да предостави по-ефикасна и ефективна взаимна помощ при събирането на вземания. В обобщение, като се има предвид нарастващият брой искания за помощ, Директива 2010/24 по принцип има за цел да улесни и да насърчава такава взаимна помощ[11].

33. Член 1 от Директива 2010/24 предвижда, че с нея се определят правилата, съгласно които държавите членки *следва да предоставят помощ* при събиране във всяка държава членка на всяко предвидено в член 2 вземане, възникнало в друга държава членка. Член 2, параграф 1, буква а) от Директива 2010/24 предвижда, че искане за помощ може да се направи във връзка, наред с другото, с *всички видове данъци и такси*, събирани от държава членка или за нейна сметка, или за сметка на Съюза[12]. В съответствие с член 10, параграф 1 от Директива 2010/24 запитаният орган в държава членка, по искане на запитващия орган в друга държава членка, събира вземания, които са предмет на инструмент за предприемане на изпълнителни мерки в запитващата държава членка.

8 Директива 76/308 е отменена с член 25 от Директива 2008/55, считано от 30 юни 2008 г. Вж. член 26 от Директива 2008/55.

9 Решение от 18 октомври 2012 г., X (C-498/10, EU:C:2012:635, т. 44 и цитираната съдебна практика).

10 Съгласно съображение 1 от Директива 2010/24 „взаимната помощ между държавите членки при събирането на вземания една от друга, както и на вземания на Съюза, свързани с някои данъци и други мерки, допринася за гладкото функциониране на вътрешния пазар. Тя осигурява данъчна неутралност и е способствала за премахването от страна на държавите членки на дискриминационните протекционистични мерки при трансгранични операции, приети от тях с цел предотвратяване на измами и данъчни загуби“. Вж. и решение от 26 април 2018 г., Donnellan (C-34/17, EU:C:2018:282, т. 42).

11 Вж. в този смисъл решение от 14 март 2019 г., Metirato (C-695/17, EU:C:2019:209, т. 29). Вж. също съображение 4 от Директива 2010/24, което гласи, че „за да се осигури по-добра защита за финансовите интереси на държавите членки и неутралност на вътрешния пазар, е необходимо обхватът на взаимната помощ да се разшири, така че да включва събиране на вземания, свързани с данъци и такси, които все още не се съдържат в обхвата на взаимната помощ при събиране, а за да се отговори на нарасналия брой искания за помощ и да се постигнат по-добри резултати е необходимо помощта да стане по-ефикасна и по-ефективна, както и да се улесни нейното прилагане на практика. За постигането на тези цели са необходими важни адаптации, като само изменение на действащата Директива 2008/55/ЕО не би било достатъчно. Поради това посочената директива следва да се отмени и да се замени с нов правен инструмент, който се основава на постиженията на Директива 2008/55/ЕО, но предвижда по-ясни и точни правила, където е необходимо“.

12 Следва да се отбележи, че Директива 79/1071/ЕИО на Съвета от 6 декември 1979 година за изменение на Директива 76/308 (ОВ L 331, 1979 г., стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 2, стр. 6) разширява приложното поле на Директива 76/308, като включва в него и вземанията за ДДС.

34. В точка 48 от решение от 26 април 2018 г., Donnellan (C-34/17, EU:C:2018:282) Съдът уточнява, че съгласно член 13, параграф 1 от Директива 2010/24 вземането, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка, „като по този начин тя трябва да приложи правомощията и процедурите, определени в законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими за задълженията във връзка с такси, данъци или идентични или сходни такси в нейния правен ред“ [13].

35. Важно е обаче да се подчертаят пределите на тези констатации в решение от 26 април 2018 г., Donnellan (C-34/17, EU:C:2018:282). От текста на това решение следва, че тук Съдът има предвид *процесуалните задължения* на запитаната държава. Ето защо считам, че макар член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24 да изисква вземанията на запитващата държава членка да се считат от *процесуалноправна гледна точка* за еквивалентни на тези на запитаната държава членка [14], тази особена фикция все пак има граници. По-конкретно, въпросното вземане не придобива от *материалноправна гледна точка* качеството на вземане, което запитаната държава членка би могла да претендира.

36. Това ясно личи от езика и от контекста на самия член 13, параграф 1. Така например член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 предвижда, че „запитаната държава членка *не е задължена* да предостави на вземанията на други държави членки привилегиите, които предоставя по подобни вземания, възникнали на нейна територия, *освен* ако съответните държави членки са постигнали споразумение в друг смисъл или ако в законодателството на запитаната държава членка е предвидено друго“ [15]. Това само по себе си е достатъчно, за да докаже, че вземанията на запитаната държава членка се третират като съвсем различни и отделни от тези на запитващата държава членка. По свой начин това показва и границите на фикцията, предвидена в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24, тъй като, ако вземането на запитващата държава трябваше за тази цел действително да се разглежда от материалноправна гледна точка като идентично с вземане на запитаната държава, въпросната трета алинея би била напълно безпредметна и ненужна.

37. Следователно според мен ефектът от Директива 2010/24 е, че запитаната държава членка действа като вид представител за сметка на запитващата държава членка за целите на принудителното изпълнение на вземането на последната [16]. Тъй като обаче не е конкретно прехвърлено на запитаната държава членка — и няма основание да се предполага, че в случая е налице прехвърляне — вземането си остава такова на запитващата държава членка [17].

13 По отношение на Директива 76/308 вж. по аналогия и решение от 14 януари 2010 г., Kyrian (C-233/08, EU:C:2010:11, т. 43).

14 Възможността запитаната държава членка да откаже да помогне на запитващата държава членка, е много ограничена. Вж. решение от 26 април 2018 г., Donnellan (C-34/17, EU:C:2018:282, т. 49—51).

15 Курсивът е мой.

16 Запитаната държава членка по принцип трябва да иска от съответния длъжник, а не от запитващата държава членка плащане на разходите, които е направила във връзка с искането за събиране. Съгласно член 20, параграф 1 от Директива 2010/24 „[…] запитаният орган се стреми да събере от съответното лице и да приспадне направените от него разходи, свързани със събирането, в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби в запитаната държава членка“.

17 В решение от 14 март 2019 г., Metirato (C-695/17, EU:C:2019:209, т. 33 и 34) Съдът отбелязва, че член 14 от Директива 2010/24 предвижда разпределение на правомощията между съдилищата на запитващата държава членка и тези на запитаната държава членка. Така споровете относно вземането трябва да се отнесат до съдилищата на запитващата държава членка, докато тези относно изпълнителните мерки, предприети в запитаната държава членка — до съдилищата на последната държава членка. Според Съда това разпределяне на правомощията е следствие от обстоятелството, че вземането и инструментите, които позволяват събирането му, се основават на правилата на действащото в запитващата държава членка право, докато изпълнителните мерки се предприемат в запитаната държава съгласно разпоредбите на приложимото в нея право. Според мен това разпределение на правомощията е показателно за факта, че Директива 2010/24 съдържа по-скоро процесуални правила, а не материалноправни норми, уреждащи по-специално качеството или титулярството на вземането.

38. Всъщност следва да се припомни, че съгласно член 1 от Директива 2010/24 ролята на запитаната държава членка е да *помогне* на запитващата държава членка при събирането на вземането ѝ. Ето защо споделям тезата на испанското правителство[18], че вземането на запитващата държава членка не може да бъде приравнено на това на запитаната държава членка и че вземането на запитващата държава членка не придобива качеството на вземане на запитаната държава членка[19].

39. Във връзка с това Съдът неотдавна посочи в точка 40 от решение от 14 март 2019 г., Metirato (C-695/17, EU:C:2019:209), че „след като в Директива 2010/24 не са уредени условията за съхранение на сумите, събрани от запитаната държава членка преди предаването им на запитващата държава членка, те са от компетентността на държавите членки, *при условие че се изпълни задължението за прехвърляне на събраните суми и съответните лихви*“[20].

40. С оглед на гореизложеното считам, че член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24, който предвижда, че „всяко вземане, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка“, трябва да се тълкува в смисъл, че последната държава членка е длъжна да използва правомощията и процедурите, предвидени по силата на законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими спрямо вземания по идентични или подобни данъци или такси в нейната правна система. От текста на първата алинея на член 13, параграф 1 от Директива 2010/24, тълкуван във връзка с третата алинея на същия член, следва, че вземането на запитващата държава членка все пак не придобива за тази цел качеството на материалноправно вземане на запитаната държава членка.

B. Втори въпрос

41. С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи как трябва да се тълкува терминът „привилегия“, съдържащ се в член 10 от Директива 76/308 и в член 10 от Директива 2008/55 — като отнасящ се до преференциалното право на предпочтително удовлетворение на вземането пред други вземания в случай на конкуриращи се вземания или като отнасящ се до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания.

42. Както посочих в точка 30 от настоящото заключение, считам, че Директива 2010/24, а не Директива 76/308 или Директива 2008/55, се прилага по отношение на производството, което понастоящем е висящо пред запитващата юрисдикция. Следователно запитващата юрисдикция иска тълкуване на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24. В това отношение тя иска да се установи как трябва да се разбира терминът „привилегия“ — като преференциално право на предпочтително удовлетворение на вземането пред други вземания в случай на конкуриращи се вземания или като механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания. Независимо от самата формулировка на този въпрос, според мен запитващата юрисдикция не посочва каква практическа разлика съществува в правния ѝ ред между тези две възможности.

18 Вж. точка 27 от неговото становище.

19 Pantochim счита, че запитаната държава членка действа за сметка на запитващата държава членка. Вж. точка 8 от неговото становище. В точки 18 и 21 от своето становище белгийското правителство посочва, че вземането на запитващата държава членка придобива качество на вземане на запитаната държава членка и че вземането на запитващата държава членка е напълно приравнено на вземане на запитаната държава членка.

20 Курсивът е мой. Вж. член 13, параграф 5 от Директива 2010/24. Бих искал да отбележа, че макар в решение от 14 март 2019 г., Metirato (C-695/17, EU:C:2019:209) до голяма степен да е следвал заключението на генералния адвокат Bobek по делото (EU:C:2018:944), Съдът не е използвал израза „пълно приравняване на вземанията“, който генералният адвокат употребява в заключението си, за да обозначи принципа, закрепен в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24, който изисква вземанията, за които е отправено искане за събиране, да се третират като вземания на запитаната държава членка.

43. Ето защо ще разгледам абстрактно този въпрос, като наблегна на използваната от самата директива терминология.

44. Трябва да се отбележи, че текстът на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 на английски език не съдържа термина „privilege“ [дословно на български език „привилегия“] [21]. По-скоро се посочва, че запитаната държава членка не е длъжна да предостави на вземанията на други държави членки *„preferences“* [дословно на български език „ *преференции*“] [22], които предоставя на подобни вземания, възникнали на нейна територия, освен ако съответните държави членки са постигнали споразумение в друг смисъл или ако в законодателството на запитаната държава членка е предвидено друго [23].

45. Съгласно постоянната практика на Съда както от изискването за еднакво прилагане на правото на Съюза, така и от принципа на равенство следва, че разпоредба от правото на Съюза, чийто текст не съдържа изрично препращане към правото на държавите членки с оглед на определянето на нейния смисъл и обхват, трябва по принцип да получи самостоятелно и еднакво тълкуване, при което да се отчитат контекстът на разпоредбата и целта на разглежданата правна уредба [24]. Нещо повече, при липсата на каквото и да било определение на термина „привилегии“ в Директива 2010/24 („preferences“ в текста ѝ на английски език и/или „privilèges“ в текста на френски [25]), значението и обхватът на този термин трябва да бъдат определени, като се вземат предвид общият контекст [26], в който той е използван, и обичайното му значение в ежедневния език [27].

46. Терминът „привилегии“, съдържащ се само в съображение 14 и в член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24, не е дефиниран в тази директива и в същата не се прави препращане към правото на държавите членки с цел определянето на този термин. В съображение 14 от Директива 2010/24 по същество се посочва, че правомощията на запитаната държава членка съгласно националното ѝ законодателство, приложимо за вземания, свързани със същите или подобни данъци или мита, „като общо правило, […] не следва да се прилага[т]

21 Текстът на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 на френски език използва и „преференции“ (préférences), и „привилегии“ (privilèges). В текста на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 на испански, чешки, датски, немски, естонски, италиански, латвийски, литовски, унгарски, малтийски, нидерландски, полски, португалски, румънски, словашки, словенски и шведски език навсякъде е използван един и същи или почти един и същи термин. Този термин съответства на „преференции“, „привилегии“, „приоритет (право)“ или „прерогативи“.

22 Считам, че терминът „preferences“ (преференции) в текста на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 на английски език всъщност е синоним на термина „preferential treatment“ (преференциално третиране) в текста на член 10 от Директива 76/308 на английски език и на термина „privilege“ (привилегия) в текста на член 10 от Директива 2008/55 на английски език. Трябва обаче да се подчертае, че самите членове са с различен обхват и съдържанието им се променя във времето. Вж. член 1 параграф 9 от Предложението на Комисията за Директива на Европейския парламент и на Съвета за изменение на Директива 76/308/ЕИО относно взаимопомощта при изплащането на вземания, произтичащи от операции, представляващи част от системата за финансиране на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, както и от селскостопански такси и мита, и на данък добавена стойност и на някои видове акциз (98/C 269/06), COM(1998) 364 окончателен, който използва термина „преференции“, а не „привилегии“. В крайна сметка приетият текст, а именно Директива 2001/44, използва термина „привилегии“.

23 Pantochim (стр. 10 от неговото становище), испанското правителство (т. 31 от неговото становище) и Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) считат, че под „привилегия“ се има предвид предимство или прерогатив. Белгийското правителство изтъква, че терминът „привилегия“ трябва да се разбира като преференциално право на предпочтително удовлетворение на вземането пред други вземания в случай на конкуриращи се вземания (т. 40 от неговото становище). Комисията счита, че трябва да се разбира като право на преференциални условия за събиране на вземането (т. 32 от нейното становище).

24 Решение от 16 ноември 2017 г., Kozuba Premium Selection (C-308/16, EU:C:2017:869, т. 38 и цитираната съдебна практика).

25 Бих искал отново да подчертая, че според мен тези термини са синоними.

26 Предложението на Комисията, довело до приемането на Директива 2010/24, не използва термина „преференции“, а „привилегии“. Вж. съображение 13 и член 22, параграф 2 от Предложението за Директива на Съвета относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки (COM/2009/0028 окончателен) (наричано по-нататък „Предложението за Директива 2010/24). Всъщност тази разпоредба предвижда, че при изпълнението на искане за помощ по отношение на вземане, попадащо в приложното поле на Директивата, запитаният орган използва не само правомощията, но и привилегиите, признати на вземанията, възникнали в запитаната държава членка. От законодателната история на Директива 2010/24 обаче не става ясно защо терминът „привилегия“ е заменен с термина „преференция“ в текстовете на някои езици и каква е била целта, ако има такава, на посоченото изменение.

27 Решение от 4 май 2006 г., Massachusetts Institute of Technology (C-431/04, EU:C:2006:291, т. 17 и цитираната съдебна практика).

по отношение на привилегиите за вземания, възникнали в запитаната държава членка. Въпреки това следва да се предвиди възможност вземанията на други държави членки също да могат да бъдат предмет на привилегии въз основа на споразумение между засегнатите държави членки“ [28].

47. Член 13 от Директива 2010/24 е озаглавен „Изпълнение на искането за събиране на вземане“. Член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24 предвижда по същество, че запитаният орган трябва да използва *правомощията и процедурите*, предвидени по силата на законовите, подзаконовите или административните разпоредби на тази държава членка, за да събере вземанията, които са предмет на искане за събиране. Всяко такова вземане трябва да се третира за тази цел като вземане на запитаната държава членка, освен ако в тази директива не се предвижда друго.

48. Според мен третата алинея на член 13, параграф 1 от Директива 2010/24 не е формулирана като изключение или дерогация от разпоредбите на първата му алинея: тя засяга по-скоро нещо различно от правомощията и процедурите във връзка с изпълнението на искане за събиране на вземане. С оглед на общия контекст и формулировката на тази разпоредба считам, че при определени обстоятелства тя разпростира — свръх правомощията и процедурите, посочени в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24 — върху вземанията на запитващата държава членка *допълнителни* права или предимства, предвидени във връзка с изпълнението на вземанията на запитаната държава членка. Както вече посочих, всичко това подсилва заключението по отношение на първия въпрос, че вземането на запитващата държава не трябва да се третира от *материалноправна гледна точка* като вземане, предявено от запитаната държава, защото, за да повторя, всичко това би било ненужно, ако вземането се ползваше от това материалноправно качество.

49. Предвид това, че терминът „привилегии“, съдържащ се в член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24, е използван в широк и неспецифичен смисъл, считам, че този термин се отнася до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането в случай на конкуриращи се вземания. Това включва — но не се изчерпва със — преференциалните или приоритетните права във връзка с вземанията на запитаната държава членка, що се отнася до реда или квалификацията на вземането съгласно действащите в тази държава членка правила относно несъстоятелността [29]. Съответно, запитаната държава членка *може* — но не е *задължена* — да предоставя такива преференциални или приоритетни права по отношение на вземания на запитващата държава членка по начина, предвиден в член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 [30].

Г. Трети въпрос

50. С този въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали трябва да се счита за привилегия по смисъла на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 възможността в случай на конкуриращи се вземания да се извърши прихващане на вземания съгласно условията, предвидени в разпоредба от националното право като член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г. или член 194 от Програмния закон от 22 декември 2008 г.

28 Вж. обаче член 22, параграф 2 от Предложението за Директива 2010/24.

29 В това отношение отбелязвам, че Директива 2010/24 се прилага не само в случаите, в които длъжникът на запитващата държава членка е в производство по несъстоятелност. Приложното поле на Директива 2010/24 обхваща всички вземания по член 2 от нея, при спазване, наред с другото, на предвидените в член 18 от тази директива ограничения на задълженията на запитващия орган.

30 Член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 предвижда също така, че държава членка, която предоставя привилегии на вземанията на друга държава членка, няма право да откаже да предостави същите привилегии на същите или сходни вземания на други държави членки при същите условия. Затова, когато предоставя привилегии на вземанията на друга държава членка, запитаната държава членка трябва по същия начин да предоставя такива привилегии и на вземанията на всички други държави членки. Като се има предвид, че тези привилегии могат да поставят други кредитори в по-неблагоприятно положение, считам, че законът трябва да ги предвижда по прозрачен начин, така че и другите кредитори да са запознати с тях.

51. Както отбелязва Комисията в писменото си становище, общото правомощие за прихващане на реципрочни или насрещни вземания е част от правомощията и процедурите, предвидени от националното право за целите на събирането на вземанията. Следователно това правомощие за прихващане се прилага не само по отношение на вземанията на запитаната държава членка (в случая белгийската държава), но и по отношение на вземанията на други кредитори, когато съществуват реципрочни или насрещни вземания[31]. Затова считам, че по принцип правомощието за прихващане на реципрочни или насрещни вземания попада в приложното поле на член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24[32]. Така например, ако Pantochim и германската държава имат реципрочни или насрещни вземания, те биха могли по принцип — ако това и всички други изисквания по белгийското право са изпълнени — да бъдат прихванати.

52. Преюдициалното запитване може би не дава достатъчно яснота дали член 334 от Програмния закон от 27 декември 2004 г. или член 194 от Програмния закон от 22 декември 2008 г. дерогира общите правила за прихващането, предвидени в белгийския граждански кодекс. Тези общи правила, освен ако не се установи друго при проверката от страна на запитващата юрисдикция, изглежда, изискват съществуването на реципрочни или насрещни вземания между едни и същи лица, действащи в едно и също качество. В този смисъл не е ясно дали вземанията на запитаната държава членка (в случая белгийската държава), попадащи в приложното поле на член 2 от Директива 2010/24, се третират по различен начин от вземанията на други кредитори по отношение на прилагането на правилата за прихващане.

53. Действително в преюдициалното запитване запитващата юрисдикция цитира откъси от решението на Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс) от 27 юни 2016 г., в които се посочва, че нито Програмният закон от 27 декември 2004 г., нито Програмният закон от 22 декември 2008 г. дерогират общите правила за прихващането, предвидени в белгийския граждански кодекс, които, както вече отбелязах, изискват съществуването на реципрочни вземания между едни и същи лица. Освен това според Cour d'appel de Mons (Апелативен съд Монс), дори вземането на германската държава да може да се събере като вземане на белгийската държава, то си остава вземане на германската държава и при липса на реципрочни вземания не може да се извърши прихващане.

54. В преюдициалното запитване запитващата юрисдикция посочва и някои доводи, изложени във висящото пред нея касационно производство от белгийската държава. В това отношение запитващата юрисдикция отбелязва, че според белгийската държава Програмният закон от 27 декември 2004 г. и Програмният закон от 22 декември 2008 г. предвиждат sui generis режим на прихващане, който не изисква реципрочност на задълженията и вземания в областта на данъците. Белгийската държава твърди, че прихващането на такива вземания съответно е допустимо, ако има отправено искане за събиране съгласно Директива 2010/24.

31 Разбира се, правните норми, уреждащи прихващането съгласно белгийското право, трябва да бъдат установени от запитващата юрисдикция.

32 Вж. в този смисъл посоченото от Комисията в точка 50 от нейното становище. Освен това, макар да не е приложим ratione temporis към производството по несъстоятелност на Pantochim, член 6 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143), озаглавен „Прихващане“, предвижда в параграф 1, че „[о]бразуването на производство по несъстоятелност не засяга правото на кредиторите да искат прихващане за техните вземания с вземания на [длъжника], когато такова прихващане е разрешено от приложимия закон към вземането на длъжника по несъстоятелността“. Член 43 от този регламент, озаглавен „Приложимост във времето“, предвижда, че „[р]азпоредбите на настоящия регламент се прилагат само за производствата по несъстоятелност, които са образувани след неговото влизане в сила. Правните действия, които са извършени от длъжника преди влизането в сила на настоящия регламент, продължават да се уреждат от закона, който ги е уреждал към момента, в който са били извършени“. Регламент № 1346/2000 влиза в сила на 31 май 2002 г. Вж. член 47 от него. Регламент № 1346/2000 е отменен с Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския парламент и на Съвета от 20 май 2015 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 141, 2015 г., стр. 19). Вж. също член 9, параграф 1 от Регламент 2015/848 по отношение на прихващането, който е много сходен с член 6, параграф 1 от Регламент № 1346/2000. Съгласно член 84, параграф 1 от Регламент 2015/848 разпоредбите на този „регламент се прилагат само за производствата по несъстоятелност, които са образувани след 26 юни 2017 г. Правните действия, извършени от длъжника преди тази дата, продължават да се уреждат от приложимото към тях право към момента, в който са били извършени“.

55. В писменото си становище, представено пред Съда, белгийското правителство изтъква, че третият въпрос е недопустим, тъй като запитващата юрисдикция не е обяснила правилата относно прихващането съгласно белгийския граждански кодекс и не е изяснила механизма на прихващане, предвиден в Програмния закон от 27 декември 2004 г. и в Програмния закон от 22 декември 2008 г.

56. Не без известно колебание смятам, че съм длъжен да се съглася с това твърдение. При липсата на каквото и да било действително обяснение в преюдициалното запитване или в предоставената на Съда преписка по делото как действа този механизъм, за който се твърди, че е sui generis, и дали — и ако да, доколко — той се различава от общите правила за прихващането, предвидени в белгийския граждански кодекс, не съм в състояние да преценя по смислен начин дали този механизъм попада в обхвата на израза „правомощия и процедури“ в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24, или вместо това представлява привилегия по смисъла на член 13, параграф 1, трета алинея от тази директива.

57. При условията на евентуалност спрямо твърдението си за недопустимост белгийското правителство изтъква, че sui generis механизмът само опростява процедурата по събиране на вземания и следователно не би трябвало да се разглежда като привилегия (преференция).

58. Ако Съдът приеме третия въпрос за допустим и ако, както твърди белгийското правителство, разглежданият механизъм само опростява процедурата по събиране на вземания и не предоставя на белгийската държава преференциални или приоритетни права във връзка с вземанията ѝ, що се отнася до реда или квалификацията на вземането, нито пък по друг начин я привилегирова в качеството ѝ на кредитор [33], то тогава според мен този механизъм попада в обхвата на правомощията и процедурите, посочени в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24.

59. Всичко това означава, че дадена държава членка би могла да предвиди в своите национални правила за събиране на вземания общо правомощие за прихващане по отношение на всички задължения и да премахне изискването за насрещност на вземанията, независимо кой е кредиторът. *Ако* наистина такъв е ефектът на Програмния закон от 27 декември 2004 г. и Програмния закон от 22 декември 2008 г. — обстоятелство, което единствено националните юрисдикции са компетентни да проверят и установят — тогава това разширено правомощие за прихващане би трябвало да се счита за част от обикновените „правомощия и процедури“, предвидени в националното право в областта на несъстоятелността, така както са посочени в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24.

60. От друга страна, може да се отбележи, че според Комисията въпросният механизъм, изглежда, дава на белгийската държава преференциално право да ѝ се плати, което дерогира обикновените правила за прихващане, и като такъв би трябвало следователно да се счита за привилегия (преференция) за целите на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 [34]. Макар да е жалко, че въпросът трябва да бъде решен въз основа на чиста хипотеза, ако Програмният закон от 27 декември 2004 г. и Програмният закон от 22 декември 2008 г. предоставяха — чрез освобождаване от изискването за насрещно задължение — преференциално или разширено право на прихващане в полза на белгийската държава, но не и в полза на другите кредитори, тогава според мен това би представлявало „привилегия“ по смисъла на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24.

33 Обстоятелства, които запитващата юрисдикция трябва провери.

34 Комисията счита, че запитващата юрисдикция е тази, която трябва да прецени дали разглежданият механизъм за прихващане представлява привилегия. Вж. точка 47 от становището на Комисията.

61. Вярно е, че дори случаят да е такъв, това *само по себе си* нищо не би променило, тъй като трябва да се припомни, че член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 предвижда *също така*, че запитаните държави членки не са длъжни да предоставят такива преференциални права по отношение на подобни вземания на запитващата държава членка, освен ако съответните държави членки са постигнали конкретно споразумение в друг смисъл или ако тези преференциални права във връзка с вземанията на запитващата държава членка са предвидени в законодателството на запитаната държава членка.

62. Освен ако запитващата юрисдикция не установи друго, от преписката, с която разполага Съдът, и по-специално от член 15 от Закона от 20 юли 1979 г.[35], изглежда, че в белгийския правен ред вземанията на запитващата държава членка в действителност *не* се ползват с такава преференция или привилегия[36].

63. Освен това при липсата на формулировка в този смисъл третата алинея, така както и първата алинея от член 13, параграф 1 от Директива 2010/24, не променя качеството на вземането, нито води до прехвърлянето му от запитващата на запитаната държава членка. Затова такива привилегии не биха могли да доведат до това вземането на запитващата държава членка да придобие качеството на вземане на запитаната държава членка. За по-голяма яснота считам също, че с оглед на целта на Директива 2010/24, която е да гарантира по-специално, че запитаната държава членка оказва помощ на запитващата държава членка при събирането на вземанията ѝ, предоставянето на привилегии по силата на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 трябва да е от полза, а не в ущърб на запитващата държава членка.

VI. Заключение

64. С оглед на горните съображения предлагам на поставените от Cour de cassation (Касационен съд, Белгия) въпроси да се отговори по следния начин:

Член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки, съгласно който „всяко вземане, във връзка с което е отправено искане за събиране, се третира като вземане на запитаната държава членка“, трябва да се тълкува в смисъл, че последната държава членка е длъжна да използва правомощията и процедурите, предвидени по силата на законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими спрямо вземания по идентични или подобни данъци или такси в нейната правна система. Член 13, параграф 1, първа и трета алинея от Директива 2010/24 трябва да се тълкува в смисъл, че вземането на запитващата държава членка все пак не придобива качеството на материалноправно вземане на запитаната държава членка.

Терминът „привилегии“, съдържащ се в член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24, се отнася до всеки механизъм, който осигурява преференциални условия за събиране на вземането на запитаната държава членка в случай на конкуриращи се вземания. Това включва — но не се изчерпва със — преференциалните или приоритетните права във връзка с вземанията на запитаната държава членка, що се отнася до реда или квалификацията на вземането съгласно действащите в тази държава членка правила относно несъстоятелността.

35 Вж. също член 20, параграф 1 от Loi transposant la Directive 2010/24/UE du Conseil du 16 mars 2010 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives aux taxes, impôts, droits et autres mesures du 9 janvier 2012 (Закон от 9 януари 2012 г. за транспониране на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 година относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки), който — като това следва да се потвърди от запитващата юрисдикция — също предвижда, че чуждестранните вземания, във връзка с които се иска помощ, *не* се ползват от никаква привилегия.

36 В точка 51 от своето становище пред Съда белгийското правителство посочва също, че вземанията на запитващата държава членка *не* се ползват с „привилегия“.

Запитаната държава членка може — но не е задължена — да предоставя такива преференциални или приоритетни права по отношение на вземанията на запитващата държава членка.

Общото правомощие за прихващане на реципрочни или насрещни вземания съгласно националното право е част от правомощията и процедурите, предвидени от националното право за целите на събирането не само на вземанията на запитаната държава членка, но и на вземанията на други кредитори, когато са налице реципрочни или насрещни вземания, и по принцип попада в обхвата на член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24.

Механизъм, който само опростява процедурата по събиране и не предоставя преференциални или приоритетни права, що се отнася до реда или квалификацията на вземанията на запитаната държава членка, попада в правомощията и процедурите, посочени в член 13, параграф 1, първа алинея от Директива 2010/24.

Член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 не променя качеството на вземането, нито води до прехвърлянето му от запитващата на запитаната държава членка. С оглед на целта на Директива 2010/24, която е да гарантира по-специално, че запитаната държава членка оказва помощ на запитващата държава членка при събирането на вземанията ѝ, предоставянето на привилегии по силата на член 13, параграф 1, трета алинея от Директива 2010/24 трябва да е от полза, а не в ущърб на запитващата държава членка.